Tỏa sáng như xuyến chi

ISSN: 2734-9195 13:50 10/01/2026

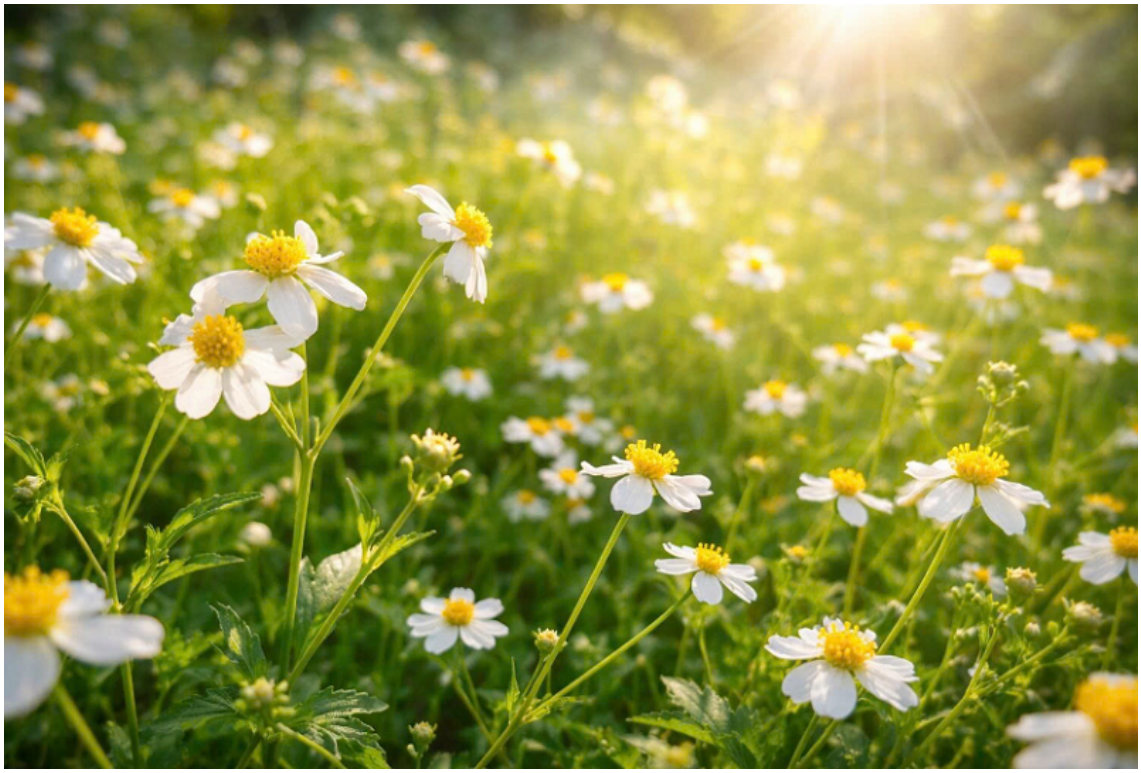
Xuyến chi không cao quý như hoa lan, không kiêu sa như hoa hồng, không ngào ngạt tỏa hương như ngọc lan. Nhưng không ai có thể phủ nhận rằng đó là loài hoa mang trong mình một sức sống dẻo dai mà không phải loài hoa nào cũng có.

Tác giả: **Trà Đông**

Một buổi chiều tan tầm cuối năm, trên con đường quen thuộc chạy giữa cánh đồng, tôi cho xe chậm lại, thả lỏng mình sau một ngày dài mệt mỏi. Cánh đồng mới cách đây không lâu còn phủ một màu vàng óng ả, giờ đã chuyển sang sắc nâu trầm của đất, những vỡ cày được lật lên phơi ải, lặng lẽ chờ một vụ mùa mới. Không gian mở ra mênh mông và yên ắng, gió từ ruộng thổi lên mang theo mùi ngai ngái quen thuộc của đồng nội.

Bất chợt, ánh mắt tôi dừng lại nơi hai bên vệ đường. Giữa cỏ dại và lớp đất khô, những bông hoa trắng nhỏ hiện ra, mảnh mai, rung rinh theo từng làn gió nhẹ. Không biết chúng đã nở từ bao giờ, kín đáo ở đó, không phô trương, nhưng đủ khiến người đi qua phải ngoái nhìn. Thoạt đầu, tôi ngỡ đó là những bông cúc họa mi bé xíu, tinh khôi, nhụy vàng như những đốm sáng nhỏ rải đều trên nền cỏ xanh biếc. Nhưng không. Đó là **xuyến chi** - loài hoa dại mang trong mình một sức sống mãnh liệt mà bền bỉ.

Đi đến đâu, tôi cũng bắt gặp xuyến chi. Những cây thân cỏ mảnh mai, mềm dẻo, lá xanh thẫm, nhỏ và hơi nhám, tỏa ra từ gốc một cách tự nhiên. Chúng nép mình ở vệ cỏ ven đường, trải dài dọc bờ ruộng, lẫn vào những góc vườn vắng. Có khi, xuyến chi len lỏi vào những kẽ hẹp trên vỉa hè, bám chặt lấy lớp đất khô cằn, nứt nẻ. Chỉ cần có đất để cắm rễ, là đủ cho xuyến chi lên xanh và nở hoa.

Ảnh sưu tầm

Gió gieo duyên ở đâu, **xuyến chi** bén rễ ở đó. Không cần được chăm sóc hay tưới tẩm như rau trong vườn, như những loài hoa được nâng niu, xuyến chi lớn lên nhờ nắng, nhờ mưa, nhờ lớp đất nghèo nàn mà rễ kịp bám lại. Giữa cỏ dại chen chúc, cây vẫn vươn lên, kiên cường trước khô hạn, trước cả sự giẫm đạp của con người để nhẫn nại chờ mưa. Và khi mưa xuân về, chỉ sau vài hôm, xuyến chi đã khác hẳn: hoa nở rộ lên với sắc trắng dịu dàng mà rạng rỡ, sức sống tràn trề lan ra dọc những lối đi quen. Ngắm những bông hoa dung dị mà đẹp đến nao lòng ấy, người ta khó lòng không dừng lại lâu hơn một chút.

Mỗi chúng ta cũng mang dáng dấp của loài hoa dại ấy: không được chọn nơi mình sinh ra và lớn lên, không thể chọn bố mẹ hay gia đình để bắt đầu cuộc đời. Có những lúc nhìn lại, người ta dễ chạnh lòng trước những thiếu thốn, những thiệt thòi tưởng như đã được an bài. Nhưng cũng như xuyến chi, không hẳn mảnh đất ban đầu quyết định tất cả, mà chính là cách ta ở lại, thích nghi và lớn lên trên mảnh đất ấy. Khi biết chấp nhận, biết lắng nghe chính mình và sống trọn vẹn với từng khoảnh khắc đang có, con người dần nhận ra nội lực vẫn âm thầm hiện hữu, để từ đó, dù ở đâu hay làm gì, ta vẫn có thể thành công theo cách riêng.

Đã có một khoảng thời gian, mỗi lần gặp chuyện không như ý, tôi lại nghĩ rằng mình không đủ may mắn, rồi vô thức so sánh mình với người khác, như thể chỉ cần nhìn sang cuộc sống của ai đó, nỗi buồn của mình sẽ có lý do hơn. Tôi ngưỡng mộ con đường họ đi, những thành quả họ có, và quên mất rằng mỗi

người đều bắt đầu từ một điểm xuất phát khác nhau, hướng tới những vạch đích khác nhau, cùng với đó là những nỗ lực thầm lặng mà ta không thể nhìn thấy từ bên ngoài.

Những so sánh ấy dần khiến tôi đánh mất niềm tin vào chính mình, dễ buồn hơn trước những điều rất nhỏ, dễ thất vọng khi mọi cố gắng chưa kịp cho một kết quả rõ ràng. Chỉ đến khi tôi học cách chậm lại, thôi không đặt đời mình cạnh đời người khác, và dành nhiều thời gian hơn để lắng nghe chính mình, tôi mới nhận ra rằng có những giai đoạn trong đời giống như một nốt trầm trong bản nhạc, không rực rỡ, không vang xa, nhưng cần thiết để bản nhạc ấy có chiều sâu, và những thanh âm sau này, khi cất lên sẽ trở nên trọn vẹn và ý nghĩa.

Xuyến chi không cao quý như hoa lan, không kiêu sa như hoa hồng, không ngào ngạt tỏa hương như ngọc lan. Nhưng không ai có thể phủ nhận rằng đó là loài hoa mang trong mình một sức sống dẻo dai mà không phải loài hoa nào cũng có. Nghĩ đến đó, tôi hiểu rằng con người cũng không nhất thiết phải trở nên rực rỡ hay nổi bật như ai khác, mà chỉ cần được là chính mình, đi trên hành trình của riêng của mình, âm thầm nuôi dưỡng đam mê và nỗ lực qua từng ngày. Khi đủ tin tưởng vào bản thân và không vội vàng rời bỏ con đường đã chọn, thì dù ở đâu, làm gì, hay vào lúc nào, ta cũng đang tỏa sáng theo cách rất riêng như những bông xuyến chi nhẹ nhàng, lung linh giữa mùa xuân.

Tác giả: **Trà Đông**